

Sygn. akt II CSK 71/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Piotrkowa Trybunalskiego wykonującego zadanie z zakresu administracji rządowej

przeciwko "W." w M.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt II Ca 446/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. – zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością – może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawny, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez pozwaną skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienia nie odpowiadają wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadzają się one do sformułowania trzech obszernych pytań, których strona skarżąca nie osadza na s. 3 i 4 w pogłębionym kontekście prawnym, aczkolwiek skoro mają one cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie ich w płaszczyźnie analizy jurystycznej.

Ponieważ skarżąca twierdzi, na s. 4-7 że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna pozwanej nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi, ponieważ nie uzasadnia jej zarzut skarżącej błędnej wykładni wskazanych przepisów, relatywizowanej odniesieniem do ustalonego stanu faktycznego sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie § 8 pkt 8 w zw. z § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461) oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U.2013, poz. 1150).